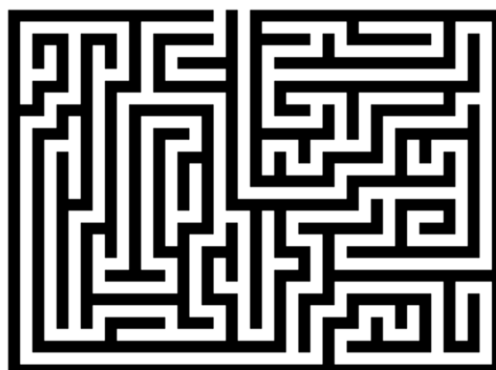

O STRATENEJ OVEČKE

4. STRETNUTIE: STRATILI SA AJ PASTIERI

Cieľ stretnutia: Téma slepý nemôže viesť slepého má deti upozorniť (aj im názorne na hre ukázať), že najskôr musia „niečo“ mať, aby mohli niečo dať

ďalej (či už vravieť o viere – niečo by mali najprv aj vedieť, a to môžu čítaním Sv, Písma, účasťou na sv. omšiach a sviatostiach, tak si zaplnia srdce Bohom a dobrom a to môžu potom dávať ďalej).

Poznámka: Toto stretnutie sa môže konať v blízkom ale inom meste, najlepšie vo väčšom (ale prehľadnom – kvôli bezpečnosti) parku, preto treba počítať s väčšou časovou dotáciou – minimálne 5 hodín (2-3 hodiny cesta + 1,5-2 hodiny samotné stretko). Z toho dôvodu možno najvhodnejšie zvoliť voľný deň, napr. sobotné popoludnie. Pri cestovaní a výlete treba dopredu oboznámiť rodičov a dať pokyny aj deťom (oblečenie, pitie, deku na sedenie v tráve). Chlebíčky + zmrzku/koláčik zabezpečíme. Kvôli bezpečnosti detí treba aj dostatok zodpovedných osôb (nad 18 r.), a to podľa počtu detí.

Hlavná téma: Slepý nemôže viesť slepého

Pomôcky: šatka 2x, pevné lano, deky na sedenie, kartičky so životmi na hru áno-nie

Cesta na cieľové miesto: Počas cesty do parku/ na cieľové miesto sa animátori môžu s menšími skupinkami zahrať hru „Áno-nie“ (z Veľkej knihy hier). Na začiatku sa vyberie zopár častých sloviek, ktoré deti počas celej cesty na miesto nebudú môcť používať (napr. áno, nie) a každý dostane 5 kartičiek – životov. Keď niekto povie zakázané slovo, odoberie sa mu kartička a putuje tomu, kto na to upozornil. Vyhráva ten, kto má na konci v cieľi najviac kartičiek. Ak by

sa hra skončila ešte pred cieľom (t.j. veľa detí nebude mať kartičku), môže sa čas vyplniť hrou „háďaj na čo myslím“.

Po príchode na miesto si rozložíme deky a občerstvíme sa.

Modlitba: Modlitba na úvod.

Preberaná téma: Pokračujeme v príbehu o pastierovi. Vedúci sa spýta detí, či si pamätajú, čo minule zažil Pastier. Zapisali sme si niečo k Samaritánovi v našom zošitku? Zhodnotenie.

Pokračovanie príbehu: Pastier a jeho sused Jano pokračovali v hľadaní ovečky. Keď sa konečne dostali zo zbojníckeho územia, veľmi sa im uľavilo. No to ešte celkom netušili, že ich čaká ďalšia neľahká skúška. Dostali sa do blízkosti labyrintu lúk. Toto miesto bolo široko-dáľeko známe tým, že sa tam stratilo už veľa ľudí. Z jednej lúky sa prešlo do druhej a z tej zas do prvej alebo do tretej a tak sa človek krútil dokola aj celý deň a nemohol sa z tohto čudného miesta vymotať. Pastieri vedeli, že by mohli v labyrinte lúk zablúdiť, ale vedeli aj to, že musia prezrieť každúčkú miesto, pretože práve tam mohla byť stratená ovečka. Keď už takmer boli na prvej lúke, prihovoril sa im okoloidúci starček: „Dobrý deň, pastieri. Čože vás do týchto ďalekých končín privádza? Veď tu žiadne stáda nie sú!“ Odvetil mu Pastier: „Pozdravujeme vás, ujo. Môj sused a ja síce bývame v inom kraji, ale hľadáme moju stratenú ovečku. Ideme sa pozrieť aj na lúky, či náhodou nezablúdila.“

„Ojoj, ale to by som vám veľmi neradil. Nie ste odtiaľto, mohlo by sa vám ľahko stať, že zablúdite. Najmä v tomto labyrinte lúk,“ varoval ich starček.

„Aale, len sa vy nebojte, ujo. My to zvládneme, sme mladí a šikovní, určite si nejakú poradíme. Tak pekný deň vám prajeme,“ povedal možno trochu neuvážene Pastier a sused Jano súhlasne prikyvoval. Mysleli si totiž, že prechod cez lúky nebude až taký ťažký a že určite nebudú potrebovať pomoc, a už vôbec nie od nejakého starca. Prvú polhodinu sa všetko zdalo v poriadku. Pastieri išli stále rovno a snažili sa nájsť aspoň nejakú stopu po stratenej ovečke. Zrazu sa však obaja prudko zastavili a pozreli na seba: „Jano a nešli sme my už okolo tohto čudného kríku?“ ukazoval Pastier na vysoký zelený krík s červenými bobuľami. „Povedal by som, že aj hej. Zdá sa mi to tu povedomé. Aj hen ten strom som už raz videl,“ odpovedal mu

Jano a pokračoval: „Ak dovoľíš, teraz nás budem viesť ja. Zdá sa, že mám lepšiu orientáciu ako ty. Dostanem nás z tohto labyrintu.“

No Jano sa tiež nedokázal vymotať z prvej lúky. Ani jeden z nich nemal tušenia, ako sa stadiaľ dostanú. Ako keby boli úplne slepí. V tom dostal Pastier nápad, spomenul si na starčeka a začal kričať: „Halooooo, je tu niekto? Pomôžte nám, stratili sme sa...Prosím, pomôžte nám.“ Jano sa naňho pozrel: „Myslíš, že tu ešte je ten ujo? Bolo to dávno, čo sme ho stretli.“

„Pooočkaaaajteeee, soooooo tuuu, pooomôôôôžeeem vaaam,“ začuli z diaľky známy hlas. Keď sa k nim starček priblížil, vysvetlil im, že je bývalý horár a aj keď ho títo dvaja pastieri presvedčali, že sa nestratia, on radšej ostal v blízkom poľovníckom domčeku, keby náhodou potrebovali pomoc. Spolu sa dostali cez všetky tri lúky až na koniec labyrintu. Tam zbadal Pastier zvonček, ktorý musela stratiť ovečka a tak vedel, že ide správne. Keď sa Jano a Pastier lúčili so starčekom, veľmi mu ďakovali za pomoc a pozvali ho na salaš na dobrý syr a mlieko. Keďže sa už blížila noc, pastieri si našli miesto na spánok a predtým než išli spať, Pastierik vytiahol svoju Bibliu. Zrazu sa udivene pozrel na svojho suseda Jana: „Práve pozerám, čo nám vraví Boh a aha, čo sa tu píše...“ a prečítal mu Lk 6, 39. (Prečítame si z Lk). Jano mu potom povedal: „Veď je to podobné ako to, čo sme zažili dnes. Obaja sme boli slepí a stratili sme sa. Ty ani ja sme nepoznali cestu, preto ani jeden z nás nemohol viesť toho druhého.“ Potom sa ešte dlho rozprávali.

Viete si predstaviť, že by ste boli slepí? Vedeli by ste viesť niekoho ďalšieho slepého? Zahráme sa teraz hru.

Aktivita: Podľa toho, koľko detí bude na výlete – rozdeliť na skupinky po 5. Zoradiť do radu, deti sa chytia za ruky. Prvým zaviazať oči šatkou, ostatní v rade si zatvoria oči (nepodvádzať). Animátori sa rozostavia v priestore (dať pozor, aby v „dráhe“ nebolo niečo nebezpečné) a budú po jednom pípať (zvuk píp, píp). Jeden pípa a tím k sebe privoláva „slepého“ s celým zástupom. Keď prídu k prvému pípajúcemu začne pípať niekto ďalší z animátorov a slepý had sa pokúsi presunúť k nemu, deti sa môžu striedať vo vedení.

Po ukončení hry si môžeme posadať opäť na miesta.

Diskusia: Kladením otázok spoločne zhodnotíme hru. Asi bolo ťažké byť slepým a navyše aj viesť druhých ľudí. (V našej hre to bolo trochu zľahčené pípaním a orientáciou podľa zvuku). Predstavte si, že neviete čítať. Ako by ste mohli naučiť niekoho druhého čítať? A čo keď chceme niekomu povedať o Bohu? Alebo Pánovi Ježišovi? Asi najprv musíme niečo vedieť, aby sme mohli rozprávať ďalej. A čo ak je naše srdce prázdne a nie je naplnené ničím dobrým? Nie sme aj my potom takí nahnevaní? Podráždení? Nervózni? Na to, aby sme mohli šíriť dobro ďalej, musíme ho mať v srdci. Musíme svoje srdce naplňať dobrom. Dobro a lásku nám dáva Pán Boh. Keď už chodíme na prijímanie, môžeme dostávať priamo Pána Ježiša do srdiečka. Alebo si môžeme čítať Sv. Písmo – a tam aj o dobrých skutkoch Pána Ježiša a môžeme sa snažiť byť ako On. Môžeme sa často rozprávať s Bohom v modlitbe. Takto napríklad, alebo aj inými spôsobmi dostávame do srdca dobro a potom ho môžeme šíriť ďalej.

Podnet, impulz, aplikácia v každodennom živote: Takmer každý deň prechádzame cez cestu a cez prechod pre chodcov (hlavne taký bez tikania). Skúsme si na takom prechode vždy spomenúť na dnešné podobenstvo, že slepý nemôže viesť slepého a na to, že Pán Boh nám dáva zrak v modlitbe, Sv. Písme...a silu, aby sme už viac neboli slepými. Do zošitka si do budúceho stretka môžeme zaznačiť spôsoby, ako nebyť slepými.

Záverečná modlitba: Pane ďakujeme Ti, že nám dávaš zrak a že ten zrak od Teba je vždy len dobrý. Ukazuješ nám správnu cestu a keď pôjdeme po nej, nemôže sa stať, že zablúdime.

Poznámka: Podľa časových možností sa môžeme zahrať ešte nejakú hru v parku (napr. slepú babu), ale nesmieme zabudnúť na prekvapenie – po ceste domov sa zastaviť na zmrzke/koláčiku.

Za tento námet ďakujeme Petre Dočolomanskej zo spoločenstva Chesed Adonai